

Arrest

**nr. 37 011 van 14 januari 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBESTWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. VAN DEN STEEN loco advocaat T. HERMANS en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juni 2005 en heeft zich op 9 juni 2005 vluchteling verklaard.

1.2. Op 8 juli 2005 werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in en werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord op 30 augustus 2005, 21 september 2006, 28 mei 2009 en 13 augustus 2009.

1.3. Op 28 september 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 september 2009 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Libanon. U was van 1981 tot 1988 actief voor de beweging Amal. U kreeg militaire trainingen en aanvankelijk bracht u wapens van Beiroet naar het zuiden van Libanon. U verzamelde ook informatie voor de beweging Amal. Soms ging dit gepaard met ondervragingen.

In 1984 was u actief betrokken bij de opstand van de Amal-beweging tegen het Libanese leger.

Na de opstand werd in Haret Hreik een nieuw bureau voor de veiligheid geopend met (M. al-D.) als verantwoordelijke. U begon als ondervrager in dit bureau te werken. U had rechtstreekse contacten met Nabi Berri, leider van Amal, en met (K. K.), directeur van de Amal-beweging in West-Beiroet. In 1985 begon de kampenoorlog in Burj el-Barajné tussen Amal en de Palestijnen. U was toen coördinator van de veiligheidscommissie tussen Amal en de Syriërs. Door uw belangrijke rol in de beweging Amal werd u geviseerd: uw echtgenote werd doodgeschoten in 1986. Ook nog dat jaar werd uw auto getroffen door meer dan tien kogels, maar u werd niet geraakt. In april 1987 werd u vervolgens aangehouden door de Israëlische inlichtingendienst. Ze vroegen u om informatie te verzamelen over (R. A.), die ontvoerd werd in oktober 1986, en die toen in handen was van (al-D.). U aanvaardde mee te werken en u werd vervolgens voorgesteld aan de Israëlische commandant (A. A.). U diende informatie door te geven aan (B. T.) en (Z. S.). Deze laatste persoon was een jeugdvriend van u en was gekend in de regio omwille van zijn samenwerking met Israël. U vroeg vijftien dagen de tijd om informatie te verzamelen. U ging naar Beiroet. Na vijftien dagen ging u terug naar het zuiden, om geen argwaan te wekken, en u werd terug meegenomen naar Israëlisch grondgebied en gedurende drie dagen ondervraagd door de Israëlische veiligheidsdienst. U gaf volgens uw verklaringen enkel reeds gekende en overbodige informatie door, bijvoorbeeld over het moment van neerstorting van het vliegtuig en de uitlevering van (A.) aan (al-D.). U werd terug vrijgelaten onder de voorwaarde nog meer informatie te verzamelen. Hierna vestigde u zich definitief in Beiroet, samen met uw broers. U begon, naast uw functie bij Amal, te werken in autoreparaties. Vervolgens werd u in 1988 gearresteerd door (al-D.) die u wilde ondervragen over een mogelijke samenwerking met Israël. U werd gedurende zes dagen ondervraagd en gefolterd door Amal, die u ondervroeg over de soort informatie die u had doorgegeven. Op 27 februari 1988 werd (D.) ontslagen als hoofd van het veiligheidsapparaat ingevolge een conflict met (D. D.) en stichtte hij de verzetsgroep al-Muqawamah al-Mu'minah (= "Verzet van Gelovigen"). Hezbollah nam het gebouw van Amal in en alle gedetineerden, onder wie u, werden vrijgelaten. De dossiers van de gedetineerden bij Amal werden overgeheveld aan Hezbollah. Vervolgens werd u door Hezbollah opgeroepen. U vluchtte terug naar het zuiden van Libanon (Mais el-Jabal), in handen van generaal (S. H.), die samenwerkte met Israël. U verliet ook de beweging Amal. U hertrouwde nog in het jaar 1988.

In februari 1990 besloot u te vluchten naar Zwitserland en daar asiel aan te vragen. U vroeg asiel aan omwille van humanitaire redenen en de burgeroorlog, en u kreeg een voorlopige verblijfsvergunning. Uw zoon, (M. A.), werd in 1991 in Zwitserland geboren.

In 1992 werd u door Zwitserland gerepatrieerd omdat de oorlog tussen Syrische troepen en Michel Aoun beëindigd was. Michel Aoun had een anti-Syrische autoriteit opgericht. Omdat de Hezbollah sterk aanwezig waren in Beiroet, ging u in het geheim met uw vrouw en zoon van Beiroet naar uw geboortedorp in Zuid-Libanon (Mais el-Jabal).

In 1993 besloot u opnieuw te vluchten. (Z. S.), uw jeugdvriend die met Israël samenwerkte, smokkelde u via al-Nakura, een kuststadje, uit het land.

U vroeg in 1993 asiel aan in Duitsland, samen met uw broer (K. M.) (O.V. 4.803.629). Uw echtgenote bleef in Libanon en ging bij haar ouders in Beiroet wonen. In september of oktober 1993 gaf u aan uw vader een volmacht voor een ('schijn-)scheiding' met uw echtgenote omwille van de bedreigingen voor uw gezin. U wou uw gezin op deze wijze beschermen. In december 1994 vervoegde uw (ex-)echtgenote u. In 1994 werd Mustafa al-Dirani ontvoerd door Israël. U werd door Hezbollah in verband gebracht met deze zaak. Intussen kocht u auto's aan in Duitsland, en liet u deze transporteren naar Koeweit, waar uw andere broers wonen.

In november 1997 werd uw asielaanvraag in Duitsland afgewezen en keerde u vrijwillig met uw (ex-)echtgenote en zoon terug naar Libanon. U ging opnieuw in het geheim van Beiroet naar het zuiden, door uw contacten met (Z. S.). U opende vervolgens een zaak voor wagenreparaties en u gaf de Israëlische informant (Z. S.) 2000 dollar om u met rust te laten en uw aanwezigheid niet te melden aan Israël. (S. H.) (Lahad) was nog in het zuiden aanwezig, dus daar kende u geen problemen. Uw vader werd wel nog ondervraagd over u toen hij voor zijn werkzaamheden naar Beiroet ging. Intussen werd uw broer (K.) in december 1997 aangehouden aan de grens door de Algemene Veiligheidsdiensten. Hij werd gedurende vier à vijf maanden aangehouden en volgens zijn verklaringen ten onrechte beschuldigd van het vervalsen van militaire documenten. In april 2000 werd u vervolgens door (Z. S.) geïnformeerd dat de Israëli's zich gingen terugtrekken uit het zuiden en dat de Hezbollah dus naar Zuid-

Libanon zou komen. U besloot opnieuw het land te verlaten en met hulp van (Z. S.) kon u Libanon verlaten via het kuststadje al-Nakura.

In april 2000 vroeg u opnieuw asiel aan in Duitsland, maar uw asielaanvraag werd afgewezen.

In november 2001 ging u vervolgens met uw eigen paspoort naar Koeweit en werd u door uw broer (A.) ten laste genomen. U startte de verkoop van autowisselstukken. Ook uw broer Kamal vervoegde u in juni 2001 in Koeweit. In 2003 kwam (al-D.) vrij na een compromis tussen Hezbollah en Israël om gevangenen uit te wisselen. In april 2004 overleed vervolgens uw oom (M. A. J.) U ging voor de eerste keer in drie jaar terug naar Libanon. U werd echter op 8 april 2004 aangehouden aan de grensovergang al-Masna. U was met de auto, samen met uw broer (K.). Uw paspoort werd ingehouden, omwille van de vervalsing van uw naam op het paspoort. Hiervan toonde u een ontvangstbewijs aan het CGVS. U had uw paspoort vervalst omdat u niet wilde herkend worden aan de grensposten. Via contacten met (K. K.), die toen parlamentsverantwoordelijke was voor Zuid-Libanon en wiens moeder de nicht is van uw vader, kwam u voorlopig vrij. U mocht naar de begrafenis van uw oom gaan. Op 9 april 2004, onmiddellijk na de begrafenisceremonie, werd u echter voor ieders oog onmiddellijk gearresteerd door drie wagens van de Libanese militaire inlichtingendienst en werd u naar Saida gebracht, naar de gevangenis van de Directie van de Veiligheid. U werd er geconfronteerd met ex-collaborateurs en toen u verklaarde hen te herkennen, werd u doorverwezen naar het Ministerie van Defensie, waar u 25 dagen aangehouden werd. Uw toestand was niet zo goed: uw linkervoet en tanden waren gebroken en u urineerde bloed. Uit de aanhouding bleek dat Hezbollah reeds in 1994 een klacht tegen u had ingediend bij het Ministerie van Defensie en dat u in verband werd gebracht met de ontvoering van (M. al-D.) in de Bekaavallei door een Israëliisch commando in 1994. Op 10 mei 2004 kwam u voorlopig vrij door tussenkomst van de Amal-beweging. U ging vervolgens naar Zuid-Libanon. U werd er behandeld door een tandarts en door dokter (W. K.). Na uw vrijlating kreeg u vervolgens op 12 mei 2004 een dagvaarding, getekend door luitenant-kolonel (T. A.), waarin vermeld werd dat u op 14 mei 2004 diende te verschijnen bij de militaire politie. U toonde deze dagvaarding aan het CGVS. U werd opnieuw voor drie dagen ondervraagd, maar niet gefolterd. U werd vrijgelaten onder druk van (N. B.). De officiële beschuldiging werd veranderd van collaboratie naar vervalsing, namelijk het feit dat u (G.) in plaats van (J.) op uw paspoort had gezet. De borgsom van 543500 lira's werd door (K. K.) betaald (in plaats van 50 dagen cel) en u kreeg uw paspoort terug. Na uw vrijlating kwam Hezbollah dagelijks naar uw huis in Beiroet te Haret Hreik, een wijk onder controle van Hezbollah. Uw naam was ook gekend aan de grensposten. U kon het land dus niet officieel verlaten. U diende op 30 juni 2004 een verzoekschrift in bij de militaire rechtbank om een toestemming te krijgen voor het verkrijgen van reisdocumenten en om uw naam op de lijst van de grensposten te laten schrappen, aangezien u enkel officieel beschuldigd werd van vervalsing. U legde dit verzoekschrift, en het antwoord van de militaire rechtbank dat de oude aanklacht van kracht bleef, neer op het CGVS. De rechtbank stuurde een brief naar de Algemene Veiligheidsdienst om de oude beschuldigingen te bevestigen. Op 17 september 2004 kon u, door tussenkomst van Nabih Berri, die nog steeds geloofde dat u nooit met Israël zou hebben samengewerkt, het land verlaten. U legde hiervan een document naar voren als bewijs. Vervolgens verliet u het land op 26 september 2004. U ging terug naar Koeweit, terwijl uw (ex-)echtgenote en zoon een visum kregen voor Amerika. De broer van uw echtgenote had immers de Amerikaanse nationaliteit. In Koeweit kreeg u administratieve problemen omdat de persoon die borg voor u stond deze borg niet verlengde, waardoor u riskeerde terug gestuurd te worden naar Libanon. Hierop vroeg u een visum aan voor Duitsland.

U verkreeg dit visum en u vroeg asiel aan in België op 9 juni 2005. U besloot geen asiel meer aan te vragen in Duitsland omdat u voor de behandeling van uw asielaanvraag geen vertrouwen meer had in dit land.

B. Motivering

Na uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal, meer bepaald op datum van 30 augustus 2005 (CGVS 1), 21 september 2006 (CGVS 2), 28 mei 2009 (CGVS 3) en 13 augustus 2009 (CGVS 4), dient te worden vastgesteld dat, rekening houdend met uw achtergrond en de beschuldiging van collaboratie met Israël, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze terechte vrees voor vervolging, dient in het kader van onderzoek van uw asielmotieven te worden nagegaan of artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 van toepassing is.

Deze houdt in dat een uitsluiting van bescherming dient te worden overwogen voor "personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan", zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Vooral de notie 'misdrijven tegen de menselijkheid' werd reeds herhaaldelijk in

verdragen omschreven, ondermeer in de oprichtingsverdragen van de verschillende internationale 'ad hoc' tribunalen (na WOII, Rwanda, ex-Joegoslavië), alsook in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof (aangenomen te Rome op 17/7/1998). Marteling werd steevast weerhouden als misdrijf tegen de mensheid: "het opzettelijk veroorzaken van ernstige pijn of ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, bij een persoon die zich in gevangenschap of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of samenhangt met rechtmatige sancties" (Statuut inzake het Internationale Strafhof aangenomen te Rome op 17/7/1998, artikel 7, par 2 (e)).

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art25§3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art.1F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

In casu is uw betrokkenheid bij de algemene veiligheidsdiensten van Amal in de periode van 1982 tot 1988 geloofwaardig. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goede kennis van de rol van Amal en zijn leiders in de gebeurtenissen die zich in de jaren '80 en later in Libanon hebben afgespeeld.

Tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal beschreef u uitvoerig uw activiteiten en uw taken bij Amal. In 1984 was u actief betrokken bij de gewapende opstand van de Amal-beweging tegen het Libanese leger. U was bij de eersten die het vuur openden, u diende jongeren te bewapenen, u was samen met (al-D.) veiligheidsverantwoordelijke tijdens de Intifada, en u was betrokken bij de inname van de regio's Biir el-Abed en Haret Hreik (CGVS 3, pp. 7 en 8). Na de opstand werkte u als ondervrager in het veiligheidsbureau van (M. al-D.). Tijdens de kampenoorlog in 1985 was u coördinator van de veiligheidscommissie tussen Amal en de Syriërs. Tijdens de kampenoorlog was u soms ook een grensbewaker. U onderzocht de wapensmokkel naar het kamp en u kon in geval van nood Palestijnen doden (zie gehoorverslag CGVS 4, p. 5). U ondervroeg ook Palestijnen tijdens de kampenoorlog (CGVS 4, p. 5). U had contacten met (A. H.), militair verantwoordelijke tijdens de kampenoorlogen (CGVS 3, p. 7) en u had ook rechtstreekse contacten met Nabih Berri, leider van Amal, en met (K. K.) directeur van de Amal-beweging in West-Beiroet. U bleef werken voor de veiligheidsdiensten van Amal tot 1988, toen u problemen kreeg met (al-D.). U geeft meermaals aan dat u één van de stichters van Amal kunt worden genoemd en dat u, indien u niet had samengewerkt met Israël, door uw goede verdiensten voor de Amal-beweging zeker een voorname functie zou gehad hebben in Libanon, zoals de andere Amal-leden met wie u die tijd heeft samengewerkt (zie gehoorverslag CGVS 1, pp. 6 en 7 en CGVS 3, p. 8).

De Amal-militie staat er om bekend dat ze zich schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen, meerbepaald tijdens de jaren '80, toen u er werkzaam was.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Amal-militie in de periode waarin u actief was voor Amal moedwillig burgers executeerde en honderden Palestijnse strijders uit de kampen en Palestijnse studenten uit Beiroet zonder officiële inbeschuldigingstelling in gevangenschap hield. Schattingen van het aantal arrestaties variëren tussen de 500 en de 2000. Er is sprake van mishandeling en foltering van Palestijnse vluchtelingen tijdens de kampenoorlog en van standrechtelijke executies door Amal. Verschillende gevangenen van Amal, zoals Palestijnen die eerst in Beiroet werden vastgehouden, werden uitgeleverd aan de Syrische autoriteiten in Damascus, alwaar hun rechten eveneens geschonden werden en zij in veel gevallen gefolterd werden.

Wat uw verantwoordelijkheid voor of medeplichtigheid aan de door de militia Amal begane misdaden tegen de menselijkheid betreft, moet worden vastgesteld dat u wel degelijk op de hoogte was van het feit dat de militia van Amal en zijn veiligheidsdiensten foltering toepasten en mensen executeerden.

U bevestigt dat er in het veiligheidsbureau van (al-D.), waar u werkte, gefolterd werd (CGVS 2, p. 3). U beschrijft enkele foltertechnieken die tijdens de ondervragingen binnen uw dienst werden uitgevoerd. Hierbij werden de voeten van de arrestant vastgebonden en geslagen, werd de arrestant geblinddoekt en werd vervolgens koud water op hem gegoten, werden de handen van de arrestant op de rug gebonden en werden zijn voeten vastgemaakt aan het plafond of werd met de ceintuur geslagen. De ergste foltertechniek noemt u de foltertechniek waarbij de arrestant in een autoband werd geplaatst en slagen kreeg op de voeten onderaan indien zijn voeten aan het water kwamen (CGVS 3, p. 8 en CGVS 4, pp. 5 en 6). Het was hierbij ook mogelijk dat arrestanten stierven. Zo hebt u weet van een persoon van de familie (S.), die gedood werd door (al-D.) zelf en is er eens een Egyptenaar na folteringen weggevoerd naar het ziekenhuis – u weet niet of hij nadien stierf of niet (zie gehoorverslag CGVS 3, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u bij machte was de ernst en de gevolgen van de door u begane daden correct in te schatten en dat u deze daden bij volle bewustzijn beging.

Tijdens de opeenvolgende gehoren dient te worden vastgesteld dat u uw rol in kader van deze folterpraktijken probeert te minimaliseren.

Zo verklaart u, wat uw verantwoordelijkheid binnen de veiligheidsdiensten van Amal in het bureau van (al-d.) betreft, dat Nabih Berri op de hoogste plaats stond, dan (K. K.), dan (al-D.), en dan uzelf (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 5 en CGVS 4, p. 4). U had drie personen onder uw bevel, namelijk (A. A. H. A.), (A. T.) en (M. D.) (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 5). Tijdens uw derde gehoor geeft u aan dat maar twee personen onder uw bevel stonden en dat deze personen niet folterden (CGVS 3, pp. 8 en 9). Aanvankelijk geeft u aan dat (A. A. H.)/(A. A. K.) en (el-M.) het hardst waren tijdens de ondervragingen, maar dat zij boven u stonden (CGVS 2, p. 3 en CGVS 3, p. 8). Vervolgens geeft u aan dat u aan agenten bevel gaf tot folteren (CGVS 3, p. 8). U relativeert vervolgens uw rol met betrekking tot de foltertechnieken in uw dienst, door te stellen dat u de minst zware dossiers behandelde en u niet zo streng was (CGVS 3, p. 8). Even later geeft u dan in ditzelfde gehoor aan dat u nooit zelf gefolterd heeft of nooit een bevel gaf tot folteren om dan vervolgens te stellen dat u, indien nodig, aan een ploeg vroeg om te folteren, dat u dit zelf niet deed (CGVS 3, p. 9). Uiteindelijk geeft u tijdens uw laatste gehoor te kennen dat (al-D.) de bureauverantwoordelijke was en dat u en (A. A. K.) zijn adjuncten waren (zie gehoorverslag CGVS 4, p. 4). Als u zin had, kon u zelf een ondervraging doen, maar u kon ook aan uw collega's in het bureau opdrachten geven om personen te ondervragen. U nam wel de eindbeslissing in een dossier alvorens het dossier aan uw verantwoordelijke (al-D.) te geven (zie gehoorverslag CGVS 4, p. 4). U kon opdrachten doorgeven aan (F.), (A. H. A.) (ook (A. A.) genoemd), (A. T.), (el-M.), en (M. D.) (CGVS 4, p. 4). Van (el-M.) gaf u in een eerder gehoor reeds aan dat het een harde ondervrager was. Tenslotte geeft u tijdens uw laatste gehoor uiteindelijk toch te kennen dat u zelf ook geweld gebruikte, maar dat de meerderheid van uw dossiers niet politiek waren, waardoor u geen nood had aan het gebruiken van geweld (CGVS 4, p. 6). U was zich met andere woorden wel degelijk bewust van de praktijken in het bureau van (D.) en u speelde er zelf ook een verantwoordelijke en actieve rol in.

Daarnaast had u als coördinator van de veiligheidscommissie tussen Amal en de Syriërs ook een belangrijke rol in het uitleveren van gevangenen aan de Syrische autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS 4, p. 5).

U bent zich bewust van het lot dat enkele gevangenen ondergingen – sommigen zijn immers nooit teruggekeerd, maar u verklaart dat u niet anders kon mits de macht van Syrië in Libanon toen (zie gehoorverslag CGVS 4, p. 5). De door u beschreven misdrijven situeren zich binnen het kader van de activiteiten van de Amal-militie in de periode van 1984 tot 1988.

Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat u zich uit vrije wil heeft aangesloten bij de Amal-militie.

U bent afkomstig van Mays el-Jabal, u voelde zich als sji'iet vervolgd en u voelde het in uw hart om op te komen. In Libanon is in't algemeen bijna iedereen ook verbonden met een partij om zich te beschermen (zie gehoorverslag CGVS 4, p. 2). Ook onder invloed van (K. K.), een familielid van u én een prominent lid van Amal, die in 1985 directeur werd van de Amal-beweging in West-Beiroet en in 1987-1988 van geheel Beiroet, werd u lid van de Amal-militie. U kon naar de veiligheidsdienst van Amal gaan, want u had goede connecties en u was heel jong en moedig (CGVS 4, p. 2).

Er kan in uw hoofde allerminst worden besloten tot het bestaan van een onweerstaanbare dwang in de zin van art 31(d) van het Statuut inzake het Internationale Strafhof (aangenomen te Rome op 17/7/1998) waarbij u zich bij een eventuele ongehoorzaamheid zou bevinden in een situatie van ernstig, dreigend en onherstelbaar gevaar.

Bovendien kan er worden verondersteld dat, indien u zich werkelijk tegen deze praktijken wenste te verzetten, u in de loop van uw werkzaamheden bij Amal hiertoe mogelijkheden had. U heeft echter allerminst aannemelijk gemaakt waarom u niet eerder heeft geprobeerd de Amal-militie te verlaten, of zich te verzetten tegen de misdaden die u waarnam en beging of zich te onttrekken aan de uitvoering ervan. Integendeel, u bleef tot 1988 actief binnen de veiligheidsdiensten van Amal. Pas toen u ernstige problemen kreeg met (el-D.), verliet u Amal. U verklaart dat u er zelfs nooit aan had durven denken de beweging te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 4, p. 7). U kreeg geen problemen met de Amal-beweging omdat u stopte met uw activiteiten. Integendeel, u heeft nu nog contacten met leden van de Amal-beweging (zie gehoorverslag CGVS 4, p. 5). Op de vraag of u er nooit aan gedacht heeft niet meer deel te nemen aan deze praktijken, verklaart u dat u er niet al uw tijd passeerde aangezien u ook nog een garage had (CGVS 3, p. 8). Dit is echter geen voldoende verschoningsgrond aangezien u de veiligheidsdiensten van Amal pas in 1988 verliet, en dit uit vrees voor uw leven, niet omdat u de praktijken van de veiligheidsdiensten van Amal niet goedkeurde.

Uit het voormelde blijkt aldus dat u met kennis van zaken een substantiële bijdrage heeft geleverd aan de misdrijven tegen de menselijkheid die door de veiligheidsdiensten van Amal werden begaan in de periode dat u er werkzaam was.

Op basis van deze verklaringen moet geconcludeerd worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u bewust hebt deelgenomen aan of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid

zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties (zoals beschreven in de preambule en art.1 en art.2). Om dezelfde redenen en met verwijzing naar het artikel 55/4 a) van de Vreemdelingenwet kan u ook het statuut van subsidiaire bescherming niet worden toegekend.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

In het kader van uw asielaanvraag legde u meerdere documenten voor ter ondersteuning van uw verklaringen, uw reisweg en uw identiteit. Deze documenten werden toegevoegd aan het administratieve dossier. Het betreft bewijzen van uw asielaanvraag, uw identiteit, en uw verblijf in Koeweit. Uw paspoort bevestigt uw identiteit en uw reisweg. Deze stukken bevestigen uw identiteit, uw reisweg en uw vervolgingsfeiten, maar zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal er niet in geslaagd is om, ondanks zijn duidelijke en gedetailleerde verklaringen, een correcte weergave van de feiten te geven.

Verzoeker stelt geen asiel te hebben gevraagd omwille van de problemen die hij kende in de periode '81-'88 maar wel voor de problemen die hij pas later kende, vooral in 2004, meer bepaald met Hezbollah en het Libanese leger. Hij onderneemt voorts een poging om de verschillende motieven op basis waarvan de Commissaris-generaal besloten heeft tot de uitsluiting van de hoedanigheid van vluchteling, omwille van verzoekers activiteiten voor Amal in de jaren 1981-1988, te ontkrachten. Met betrekking tot zijn problemen in het jaar 2004, met name dat hij officieel gezocht wordt door het Libanese leger en de Hezbollah op verdenking van samenwerking met Israël en volgens verzoeker het eigenlijke onderwerp van zijn asielaanvraag, stelt hij daarnaast niet te begrijpen dat de Commissaris-generaal deze feiten in zijn motivering heeft genegeerd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal een tegenstrijdige beslissing neemt aangezien hij enerzijds verzoeker uitsluit van bescherming en hij anderzijds zelf aangeeft dat het niet aangewezen zou zijn hem terug te sturen naar Libanon, waarbij de Commissaris-generaal in gebreke blijft verzoeker enige garantie te bieden niet te zullen worden teruggeleid. Verzoeker geeft aan bevreesd te zijn voor een terugkeer naar Libanon nu hem zeer regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), herhaalt verzoeker dat de Commissaris-generaal een tegenstrijdige beslissing heeft genomen zonder hem enige garantie te bieden niet te zullen worden teruggeleid waardoor hij zich in een uitzichtloze situatie bevindt die op zich reeds een onmenselijke behandeling uitmaakt.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en artikel 57/32, §1 van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker opnieuw dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig heeft geoordeeld door de enorme hoeveelheid aan details en informatie niet grondig te hebben geanalyseerd

en zo geen waarheidsgetrouw beeld te hebben verschaft. Met betrekking tot zijn persoonlijk gedrag, benadrukt verzoeker dat hij zich nooit schuldig heeft gemaakt aan enige vorm van mensenrechtenschendingen, noch er zich van bewust was, noch er heeft aan meegewerkt.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.6. Inzake de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve procedure. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo verzoeker de schending van zijn rechten van verdediging inroept omwille van een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt hij niet uitgesloten van de bescherming onder de Vluchtelingenconventie en van de bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus omwille van incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten die de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang brengen.

Integendeel, de Commissaris-generaal oordeelde dat, rekening houdend met verzoekers achtergrond en de beschuldiging van collaboratie met Israël, het aannemelijk is dat er in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, doch dat hij evenwel met toepassing van artikel 1, F van de Conventie van Genève dient uitgesloten te worden omdat (i) zijn betrokkenheid bij de algemene veiligheidsdiensten van Amal in de periode van 1982 tot 1988 geloofwaardig is, (ii) de Amal militie erom bekend staat dat ze zich schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen, meerbepaald tijdens de jaren '80 toen verzoeker er werkzaam was, (iii) verzoeker, wat betreft zijn verantwoordelijkheid voor of medeplichtigheid aan de door de militie van Amal begane misdaden tegen de menselijkheid wel degelijk op de hoogte was van het feit dat de militie van Amal en zijn veiligheidsdiensten foltering toepasten en mensen executeerden, hij bij machte was de ernst en de gevolgen van de door hem begane daden correct in te schatten en dat hij deze daden bij volle bewustzijn beging, (iv) tijdens de opeenvolgende gehoren diende vastgesteld te worden dat verzoeker zijn rol in het kader van deze folterpraktijken probeerde te minimaliseren, (v) hij als coördinator van de veiligheidscommissie tussen Amal en de Syriërs ook een belangrijke rol speelde in het uitleveren van gevangenen aan de Syrische autoriteiten waarbij hij zich bewust was van het lot dat enkele gevangenen ondergingen, (vi) hij zich uit vrije wil heeft aangesloten bij de Amal militie, (vii) in verzoekers hoofde allerminst kan besloten worden tot het bestaan van een onweerstaanbare dwang waarbij hij zich bij een eventuele ongehoorzaamheid zou bevinden in een situatie van ernstig, dreigend en onherstelbaar gevaar, (viii) hij allerminst aannemelijk heeft gemaakt waarom hij niet eerder heeft geprobeerd de Amal militie te verlaten of zich te verzetten tegen de misdaden die hij waarnam en beging, of zich te onttrekken aan de uitvoering ervan.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat het aangewezen is de uitsluitingsbepalingen zoals gesteld in artikel 1F van het Verdrag van Genève en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet niet toe te passen vooraleer te hebben vastgesteld dat de asielzoeker inderdaad beantwoordt aan de criteria van de insluitingsbepalingen met betrekking tot de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 1A van voormeld Verdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (UNHCR, 4 september 2003, "*Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*", nr. 31, p. 8 en 9; UNHCR, december 1996, "*The Exclusion Clauses:*

Guidelines on their Application"; International Journal of Refugee Law, Volume 12 Special Supplementary Issue 2000: M. BLISS, "Serious reasons for Considering: Minimum Standards of Procedural Fairness in the Application of the Article 1F Exclusion Clauses"; S. KAPFERER, "Exclusion Clauses in Europe – A comparative Overview of State Practice in France, Belgium and the United Kingdom"; The Lawyers Committee for Human Rights, "Safeguarding the Rights of Refugees under the Exclusion Clauses: Summary Findings of the Project and a Lawyers Committee for Human Rights Perspective").

De Raad is, na lezing van het administratief dossier en na verzoeker te hebben gehoord tijdens de terechtzitting van 11 december 2009, inzonderheid met betrekking tot de feiten van 2004, van oordeel dat de beslissing van de Commissaris-generaal, met name dat het aannemelijk is dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet kan worden bijgetreden gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden actuele vrees voor vervolging omwille van zijn collaboratie met de Israëlische inlichtingendiensten.

2.9. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in de gehoorverslagen en toegevoegd aan het administratief dossier, was hij lid van en actief voor de veiligheidsdiensten van de Libanese sjiiitische organisatie Amal tussen 1981-1988. In 1987 gaf verzoeker met tegenzin en onder dwang eenmalig (onbelangrijke) informatie door aan de Israëlische inlichtingendienst. Vervolgens vestigde hij zich definitief in Beiroet waar hij naast zijn werkzaamheden voor Amal als autoreparateur werkte. In 1988 werd verzoeker door zijn chef M. al-Dirani, hoofd van het veiligheidsapparaat van Amal, verdacht van een mogelijke samenwerking met Israël waarop hij werd aangehouden en ondervraagd door Amal. M. al-Dirani werd ontslagen als hoofd van het veiligheidsapparaat ingevolge een conflict met D.D. Hezbollah nam het gebouw van Amal in en alle gedetineerden werden vrijgelaten, onder wie verzoeker. Het dossier van verzoeker ging mee over naar Hezbollah. De dag na zijn vrijlating werd verzoeker door Hezbollah opgeroepen waarop hij vluchtte naar het zuiden van Libanon, alwaar hij het veilig achtte door de Israëlische aanwezigheid. In 1988 verliet verzoeker Amal en in 1990 vluchtte hij naar Zwitserland waar hij asiel aanvraag omwille van de burgeroorlog en zijn collaboratie met Israël en een tijdelijke verblijfstitel kreeg. In 1992 werd verzoeker door Zwitserland gerepatriëerd omdat de oorlog tussen de Syrische troepen en Michel Aoun beëindigd was. Omdat Hezbollah sterk aanwezig was in Beiroet ging verzoeker in het geheim met zijn echtgenote en zoon van Beiroet naar zijn geboortedorp in Zuid-Libanon waar hij tot 1993 zonder problemen verbleef. Verzoeker vluchtte opnieuw en vroeg in 1993 asiel aan in Duitsland en verbleef daar tot zijn asielaanvraag in 1997 met een negatieve beslissing werd afgerond. Tijdens zijn verblijf in Duitsland werd zijn vroegere chef M. al-Dirani in 1994 ontvoerd door Israël en werd verzoeker door Hezbollah in verband gebracht met deze zaak. In november 1997 keerde hij vrijwillig terug naar Libanon waar hij opnieuw in het geheim van Beiroet naar het Zuiden reisde waar hij een zaak voor wagenreparaties opende. Verzoeker kende weinig of geen problemen. Hij verbleef in het zuiden van het land tot in 2000 aangekondigd werd dat de Israëlische troepen Libanon zouden verlaten. In februari 2000 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in in Zwitserland die reeds een maand later werd verworpen waarna hij naar Duitsland reisde en ook daar een tweede asielaanvraag indiende. Nadat zijn asielaanvraag opnieuw werd afgewezen, reisde verzoeker in november 2001 met een tenlasteneming van zijn broer A. en zijn eigen paspoort naar Koeweit. Na het overlijden van zijn oom in 2004 keerde verzoeker terug naar Libanon. Verzoeker werd aan een grensovergang aangehouden omdat hij zijn paspoort vervalst had om niet herkend te worden. Uit de aanhouding bleek dat Hezbollah in 1994 een klacht tegen verzoeker had ingediend bij het Ministerie van Defensie. Via contacten werd verzoeker vrijgelaten om de begrafenis van zijn oom bij te wonen, doch meteen hierna werd hij opnieuw gearresteerd door de Libanese militaire inlichtingendienst. Via tussenkomst van de leider van de Amal beweging, Nabih Berri die niet geloofde in de aanklacht wegens collaboratie, werd de beschuldiging jegens verzoeker van collaboratie teruggebracht naar vervalsing van een paspoort. Verzoeker werd vrijgelaten en Hezbollah kwam dagelijks naar zijn huis in Beiroet. Verzoeker kreeg zijn in beslag genomen paspoort terug en met de hulp van Nabih Berri kon hij het land verlaten. Verzoeker vestigde zich opnieuw in Koeweit waar hij administratieve problemen kreeg met de borgstelling, reden waarom verzoeker een visum aanvraag voor Duitsland. Toen hij dit verkregen had, reisde hij naar België omdat hij geen vertrouwen meer had in de Duitse asielinstanties en vroeg hier asiel aan. In het verzoekschrift worden geen andere essentiële feitelijke gegevens weergegeven.

2.10. Waar verzoeker in zijn eerste middel voorhoudt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er niet in slaagt om een correcte weergave te geven van de feiten, hij rekening dient te houden met de feitelijke situatie in verzoekers land van herkomst en het klimaat dat er toen heerste en de Commissaris-generaal het vooral heeft over de feiten die zich afspeelden in de jaren '80 doch zijn problemen veeleer betrekking hebben op de gebeurtenissen van 2004, meer bepaald met

Hezbollah en het Libanese leger omdat hij officieel gezocht wordt op verdenking van samenwerking met Israël, wijst de Raad erop dat verzoeker enerzijds niet concreet toelicht welke feiten niet correct zouden zijn weergegeven vermits hij ook in zijn verzoekschrift geen andere essentiële elementen aanhaalt zoals blijkt uit de samenvatting van de door verzoeker weergegeven feiten onder het nummer 2.9. en hij anderzijds zijn actuele vrees beschuldigd te worden van collaboratie met Israël, niet aannemelijk heeft gemaakt, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De Raad merkt vooreerst op dat vervolging wegens collaboratie niet automatisch betekent dat de vreemdeling een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren. Immers, het behoort tot de nationale soevereiniteit van een staat om collaborateurs met een eventuele gevangenisstraf te sanctioneren.

De vreemdeling die stelt omwille van vervolging en een veroordeling wegens collaboratie, een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zal zijn profiel van collaborateur aannemelijk moeten maken en moet aantonen dat hij omwille van zijn collaboratie onevenredig zwaar zal worden gestraft of niet zal kunnen rekenen op een eerlijk proces om één van de redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten, ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.11. In casu, stelt de Raad vast dat verzoekers samenwerking met de Israëlische inlichtingendienst beperkt is tot een éénmalige uitwisseling van “overbodige informatie” in de periode 1986-87, waarna hij zich definitief vestigde in Beiroet (verzoekschrift, feitenrelaas p. 2). In 1988 zou hij weliswaar door M. al-Dirani, hoofd van de veiligheidsdienst van Amal zijn aangehouden op verdenking van samenwerking met Israël, doch bij de inname van het gebouw door Hezbolah zou verzoeker zijn vrijgelaten en vervolgens zijn opgeroepen door Hezbollah waarna hij naar het Zuiden van Libanon vluchtte.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker die er in 1988 van beschuldigd zou zijn geweest mee te werken met de Israëlische veiligheidsdiensten, naar Zuid-Libanon vlucht en er verder verblijft tot 1990. Verzoeker stelt weliswaar dat dit gebied in handen was van generaal Saad Haddad die samenwerkte met Israël, doch het is wel merkwaardig dat verzoeker zich voldoende veilig achtte ondanks dat het algemeen geweten is dat Hezbollah guerrilla-acties uitvoerde in en vanuit Zuid-Libanon. Verzoeker bevestigt overigens de aanwezigheid van Hezbollah in het Zuiden tijdens het gehoor ten gronde van 30 augustus 2005 (verhoorverslag, p. 1 en 2).

Hoe dan ook, in 1990 verlaat verzoeker een eerste keer zijn land van herkomst. Hij krijgt een voorlopige verblijfstitel in Zwitserland waar hij asiel had aangevraagd en wordt in 1992 gerepatriëerd.

Uit het administratief dossier, inzonderheid uit de brief van 11 november 2005 van de Zwitserse asielinstanties, blijkt dat verzoekers asielaanvraag gebaseerd was op vervolging door de Amal-militie en Hezbollah wegens collaboratie met Israël en afgewezen werd omdat zijn relaas als vaag, tegenstrijdig en incoherent werd beschouwd.

Volgens zijn beweringen reisde verzoeker in het geheim naar het Zuiden omdat Hezbollah sterk aanwezig was in Beiroet. Verzoeker reisde echter legaal via de luchthaven van Beiroet zodat het op zijn minst merkwaardig is dat hij bij aankomst op de luchthaven niet zou zijn aangehouden door de Libanese autoriteiten indien hij werkelijk zou gevisieerd worden omwille van samenwerking met de vijand.

In 1993 besluit verzoeker opnieuw te vluchten en vraagt hij samen met zijn broer asiel aan in Duitsland. In zijn asielaanvraag verklaart verzoeker dat hij gevisieerd wordt door de Syrische veiligheidsdiensten omwille van spionage voor Israël.

Zijn verzoek wordt afgewezen omdat hij zijn vervolging wegens spionage niet aannemelijk heeft gemaakt, onder andere omdat hij met zijn eigen paspoort/documenten uitreisde via de luchthaven van Beiroet en het derhalve ongeloofwaardig is dat hij niet zou zijn aangehouden gelet op de strenge persoonscontrole.

In 1997 verliet hij vrijwillig Duitsland met bestemming Libanon waar hij opnieuw in het geheim naar het Zuiden vertrok en aldaar een zaak opende voor “wagenreparaties”. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat het ongeloofwaardig is dat indien verzoeker effectief zou zijn beschuldigd van spionage/collaboratie met Israël hij zomaar legaal het land kon in reizen zonder enig probleem. Dit klemt des te meer gelet op de vaststelling dat de Syrische veiligheidsdiensten alom tegenwoordig waren, zoals blijkt uit de beslissing van de Duitse asielinstantie toegevoegd aan het administratief dossier.

Dat hij ook opnieuw aan het oog van Hezbollah zou zijn ontsnapt tussen 1997 en 2000, is evenmin geloofwaardig indien ook zij hem zouden beschuldigen van collaboratie, zoals verzoeker beweert. Hij stelt zelfs dat Hezbollah in 1994 een klacht tegen hem zou hebben ingediend naar aanleiding van de ontvoering van al Dirani door de Israëlis in 1994.

In 2000 vlucht verzoeker opnieuw naar Duitsland omdat de Israëli's zich zouden terugtrekken uit het zuiden van Libanon. Verzoekers aanvraag wordt afgewezen en zijn tweede asielaanvraag in Zwitserland wordt eveneens afgewezen. De Raad stelt vast dat verzoeker deze asielaanvragen heeft ingediend op grond van hetzelfde beschuldiging van collaboratie met Israël, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, met name de brief van de Zwitserse instanties van 11 november 2005 en de beslissing van de Duitse asielinstantie van 7 september 2000.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker tussen 1990 en 2000 vier asielaanvragen indiende in Europa op basis van een beschuldiging van collaboratie met de Israëlische veiligheidsdiensten door de Amal-militie/Hezbollah en/of de Syrische veiligheidsdiensten en dat hij op geen enkele manier tijdens deze vier asielaanvragen zijn vrees voor vervolging aannemelijk heeft kunnen maken.

2.12. Na een vierde keer te zijn afgewezen als vluchteling reist verzoeker naar Koeweit waar hij ten laste wordt genomen door zijn broer. Hij start daar een nieuwe zaak en reist op 9 april 2004 naar Libanon terug om de begrafenisplechtigheid bij te wonen van zijn oom. Hetgeen toen gebeurde bewijst volgens verzoeker dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren vanwege Hezbollah en het Libanese leger omwille van collaboratie met de Israëlische veiligheidsdiensten of inlichtingendiensten. Verzoeker kan de Raad niet overtuigen.

Vooreerst wijst de Raad er dienaangaande op dat verzoeker ter terechtzitting uitdrukkelijk bevestigt dat hij slechts één keer informatie doorgaf aan de Israëlische veiligheidsdiensten en dit in de periode 1986/1987 en dat hij later geen enkel contact meer had met de Israëlische veiligheidsdiensten om informatie door te spelen.

Deze vaststelling en het feit dat hij tussen 1990 en 2000 vier keer werd afgewezen als vluchteling op basis van de bewering te worden gevisieerd omwille van collaboratie, ondermijnt zijn thans voorgehouden vrees voor vervolging.

Immers, zo het mogelijk is dat verzoeker bij binnenkomst op 9 april 2004 werd aangehouden omdat hij zijn naam op zijn paspoort had gewijzigd en omwille van collaboratie, blijkt uit zijn verklaringen dat hij op 10 mei 2004 voorlopig werd vrijgelaten, hij opnieuw werd aangehouden op 14 mei 2004 voor de duur van drie dagen en dat hij uiteindelijk werd vrijgelaten "onder druk van Nabih Berri", de officiële beschuldiging omgezet werd van "collaboratie" naar "vervalsing" en hij onder betaling van een borgsom, betaald door K.K., geen 50 dagen meer in de cel hoefde te verblijven.

Meer nog na zijn vrijlating kreeg verzoeker zijn paspoort terug, woonde hij in een wijk in Beiroet die onder de controle stond van Hezbollah en viel Hezbollah hem, volgens zijn beweringen, regelmatig lastig en kreeg hij uiteindelijk de mogelijkheid om legaal het land te verlaten.

Deze vaststellingen staan haaks op verzoekers bewering dat hij nog steeds door Hezbollah en de Libanese autoriteiten wordt gezocht/beschuldigd voor hoogverraad, zoals hij beweert tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie verhoorblad van 30 augustus 2005, laatste bladzijde).

Dat er in zijn paspoort een vermelding zou zijn aangebracht waaruit blijkt dat hij opgespoord wordt, wijzigt niets aan deze vaststellingen. Overigens blijkt de kleine vermelding in de hoek van een bladzijde van zijn paspoort geen enkel officieel karakter te hebben nu dit een met de hand geschreven woord is dat door eender wie aangebracht kon worden.

Daarenboven bevestigt verzoeker uitdrukkelijk ter terechtzitting dat sinds hij zijn land van herkomst verliet in september 2004, geen verdere stappen werden ondernomen door de Libanese autoriteiten teneinde hem voor de militaire rechter te dagen. Dit wil zeggen dat gedurende vijf jaar de Libanese autoriteiten geen enkele actie hebben ondernomen tegen verzoeker voor welk misdrijf dan ook.

Zijn beweringen dat Hezbollah nog regelmatig zijn familie lastig valt, zijn blote beweringen waaraan geen geloof kan worden gehecht vermits verzoeker na zijn aanhouding in 2004, in een Hezbollah wijk woonde en zij derhalve op dit moment de mogelijkheid hadden om hem aan te houden en dit ook wel zouden gedaan hebben indien verzoekers beweringen waar waren.

Tot slot wijst de Raad erop dat indien nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers bewering vervolgd te worden voor collaboratie, hij niet aantoot omwille van één van de redenen vermeld in de Vluchtelingenconventie, niet te kunnen rekenen op een eerlijk proces.

Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij nog steeds de steun heeft van een van de vroegere leiders van Amal, met name Nabih Berri, thans parlamentsvoorzitter, zodat hij niet aannemelijk kan maken dat indien hij ooit voor de rechter zou moeten verschijnen, hij geen eerlijk proces zou krijgen.

2.13. Waar verzoeker stelt dat zijn omvangrijk en gedetailleerd verhaal plots wordt herleid tot een totale verkeerde weergave van de feiten en dat dit te wijten is aan de vertalingen tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat verzoeker die ter terechtzitting uitgebreid werd gehoord in het bijzijn van zijn raadsman en bijgestaan door een tolk Arabisch, daarbij uitdrukkelijk heeft bevestigd dat zijn samenwerking met de Israëlische veiligheidsdiensten beperkt bleef tot een éénmalige actie waar hij onbelangrijke informatie doorgaf en hij sinds de gebeurtenissen van 2004 geen oproepingen voor de rechtbank heeft ontvangen, noch werd veroordeeld voor collaboratie.

2.14. De neergelegde documenten met betrekking tot de gebeurtenissen in 2004, met name zijn aanhouding, detentie en borg, wijzigen bovenstaande bevindingen niet.

De andere documenten hebben betrekking op verzoekers identiteit en zijn werkzaamheden in Libanon (certificaat kamer van koophandel) en Koeweit. De medische attesten tonen aan dat verzoeker medische verzorging kreeg in Libanon en een tandarts raadpleegde, doch deze attesten kunnen verzoekers profiel van collaborateur niet bevestigen noch aantonen dat hij gevisieerd werd en wordt door Hezbollah en de Libanese autoriteiten omwille van samenwerking met de Israëlische veiligheids- en/of inlichtingendiensten.

2.15. De Raad besluit dat verzoeker zijn profiel van collaborateur niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aantoonbaar niet te kunnen rekenen op een eerlijke behandeling door de Libanese autoriteiten en de Libanese rechtbank.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op wat voorafgaat, is het in casu overbodig om verzoekers asielaanvraag verder te onderzoeken en te beoordelen in functie van de toepassing van de uitsluitingsgronden voorzien door artikel 1, F van het Verdrag van Genève, en dit niettegenstaande zijn lidmaatschap van en activiteiten voor de veiligheidsdiensten van de Amal-militie van 1982 tot 1988 waarvan bekend is dat deze militie zich schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen in de jaren '80.

2.16. Onder verwijzing naar een reisadvies voor Libanon wijst verzoeker aangaande de uitsluiting van het subsidiaire beschermingsstatuut op het risico dat hij als individu loopt in een nog steeds zeer onveilig Libanon.

2.17. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst is niet voldoende.

De Raad merkt op dat de begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (R.v.St., nr. 165.476 van 1 december 2006).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”*

Het tweede lid van dit artikel stelt dat *“interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...”* niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit de informatie die verzoeker aanbrengt, met name een reisadvies van 20 oktober 2009, niet blijkt dat hij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c. van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 2, 3 en 5 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of

bestrafing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/3, §2, a. en b. van de Vreemdelingenwet.

Artikel 33 van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker wordt niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 januari 2010 door:

dhr. M. BONTE,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE